

Budapest, 2007. október 25.

Dr. Sághy Mária
a tanács elnöke

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla dr. Rózsa Attila pártfogó ügyvéd által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek - a korábban dr. Tallos Erzsébet ügyvéd, majd dr. Kiss Tibor Zoltán ügyvéd által képviselt I.rendű alperes jogutódjaként az I.rendű alperes neve (I. rendű alperes címe) I. rendű, valamint a dr. Szentimrey Mária ügyvéd és dr. Kiss Tibor Zoltán ügyvéd által képviselt - névváltozás folytán - II.rendű alperes neve (II. rendű alperes címe) II. rendű alperesek ellen kártérítés iránt indított perében a Fővárosi Bíróság - 6.P.28.427/2004/39. számú végzésével kijavított - 2006. november 2. napján kelt 6.P.28.427/2004/38. számú ítélete ellen a felperes részéről 40. sorszám alatt, az I. rendű alperes részéről 42. sorszám alatt, valamint a II. rendű alperes részéről 41. sorszám alatt előterjesztett fellebbezése folytán meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit pedig - a perköltségre is kiterjedően - megváltoztatja, és a felperest megillető nem vagyoni kártérítés összegét 700.000 (Hétszázezer) forintra leszállítja.

Kötelezi az alperest, hogy 1994. december 10. napjától 1995. december 31. napjáig havi 3.000 (Háromezer) forint, 1996. január 1-jétől 1998. december 31-ig havi 3.500 (Háromezer-ötszáz) forint, 1999. január 1-jétől 2001. december 31-ig havi 4.000 (Négyezer) forint, 2002. január 1-jétől 2004. december 31-ig havi 4.500 (Négyezer-ötszáz) forint, 2005. január 1-jétől pedig folyamatosan havi 5.000 (Ötezer) forint járadékot fizessen meg a felperesnek.

A 2007. szeptember 30. napjáig lejárt összesen 644.980 (Hatszáznegyvennégyezer-kilencszáznyolcvan) forint járadékot és ennek 2001. április 1. napjától a kifizetésig számított törvényes kamatát az alperes 15 napon belül köteles a felperesnek megfizetni.

A felperes keresetpótló járadék iránti keresetét elutasítja.

A felperes által az alperesnek fizetendő perköltség összegét 200.000 (Kétszázezer) forintra felemeli. Az alperes részperköltség-fizetési kötelezettségét mellőzi.

Az elsőfokú bíróság ítéletét egyebekben helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg - 15 nap alatt - az alperesnek 50.000 (Ötvenezer) forint fellebbezési eljárási költséget.

Dr. Rózsa Attila első- és másodfokú pártfogó ügyvédi díját együttesen 21.900 (Huszonegyezer-kilencszáz) forintban állapítja meg, melyből 3.900 (Háromezer-kilencszáz) forint az áfa. Felhívja a Fővárosi Ítéltábla Gazdasági Hivatalát, hogy ezt az összeget a pártfogó ügyvéd részére utalja ki.

A pártfogó ügyvéd díját és a le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az 1952-ben született felperes 1994. augusztus 10-én vastagbélgyulladás miatt került az I. rendű alpereshez, majd a pszichés tüneteinek kezelésére rendelt idegrendszerre ható gyógyszerek súlyos mellékhatásainak jelentkezése és nyelési problémái miatt rendelt gyógyszerek visszautasítása okán a II. rendű alperes pszichiátriai osztályára szállították. A zárt osztályon kapott kezelést követően súlyos állapotban került vissza az I. rendű alpereshez, ahol életveszély fennállása miatt 1994. október 10-én a teljes vastagbél kiirtásával és a vékonybél végleges kiszájaztatásával járó műtétet hajtottak végre. A felperes fizikálisan kielégítő, pszichésen pontosan meg nem állapítható státuszba került. Kialakult végállapota életvitelét jelentősen korlátozza; munkaképesség-csökkenésének mértékét 67%-osra véleményezték.

A főiskolai végzettségű felperes történelem-orosz szakos általános iskolai tanárként 1989. augusztus 15-ig állt munkaviszonyban, majd 1991. május 22-től 1992. május 15-ig munkanélküli járadékban, illetve támogatásban részesült. Az 1994. december 1-jén bejelentett rokkantsági nyugdíj-igény alapján meghozott nyugdíjmegállapító határozat a megrokkánás időpontját 1994. június 1. napjában jelölte meg, rögzítve, hogy a felperes - az alapul szolgáló orvosi bizottság véleménye szerint - ettől az időponttól kezdődően II. csoportú rokkant.

A felperes az egészségügyről szóló 1972. évi II. törvény (régi Eütv.) 43. § (2) bekezdésére, a Ptk. 339. § (1) bekezdésére és 348. §-ára alapított keresetében 20.000.000 forint nem vagyoni kártérítés megfizetésére kérte kötelezni az I-II. rendű alpereseket, arra hivatkozva, hogy a két egészségügyi intézmény jogellenes magatartása folytán került sor az életminőségét jelentősen rontó műtét elvégzésére.

A Fővárosi Ítéltábla a Fővárosi Bíróság keresetet elutasító 6.P.28.900/1999/39. számú ítéletét megváltoztatva 7.Pf.20. 529/2004/2. szám alatt közbenső ítéletet hozott és az I-II. rendű alperesek egyetemleges kártérítő felelősségét a felperes vastagbélgyulladásának az 1994. augusztus 10-én kezdődött kórházi kezelés időtartama alatt bekövetkezett rosszabbodása miatt szükségessé vált - 1994. október 10-én elvégzett - műtét következtében a felperest ért károkért megállapította.

A felperes a kártérítés összegszerűségére folytatódó eljárásban keresetét felemelte és 20.000.000 forint nem vagyoni káron és járulékein túlmenően vagyoni kárigényt is előterjesztett. Keresetveszteség iránti igényét 1994. szeptember 1-jétől 2006. augusztus 31-éig 7.402.621 forintban, végül 6.865.414 forintban, míg a jövőre nézve havi 89.921 forint járadékban jelölte meg. Gyógyászati segédeszköz beszerzése miatt az ítélethozataltól kezdődően havi 2.000 forintra tartott igényt. Lejárt ápolási díj címén 2006. augusztus 31-ével bezáróan 2.328.000 forintot érvényesített, a jövőre nézve havi 10.000 forint járadékot igényelt azzal, hogy a havi járadék összegét évente 1.000 forinttal kérte felemelni. Nem vagyoni kárigényét az életminőségében beállt hátrányos változásokkal, szexuális életének megnehezedésével és életpályájának elvesztésével indokolta. Keresetveszteség iránti igénye vonatkozásában előadta, hogy munkanélkülivé válását követően angoltanári átképzésben vett részt, és - bár a nyelvvizsgát 1994 májusában nem tudta letenni - tanulmányait folytatni kívánta, és ebben, valamint az 1994. nyarán felajánlott nevelőtanári beosztás elfogadásában az alperesi magatartással összefüggő egészségi állapota akadályozta meg.

Az I-II. rendű alperesek a kereset elutasítását kérték. Álláspontjuk szerint eleget tettek a legnagyobb gondosság követelményének. A jogerős közbenső ítéletet követően az egyes kártérítési tételek megalapozottságának jogalapját és összegszerűségét is vitatták. Mindketten kiemelték: a felperes nem vagyoni kárigénye és a keresetveszteség címén előterjesztett követelése feltételezésre épül. Nem bizonyított a felperes műtétet megelőző egészségi állapota, az viszont ismert, hogy a felperes éveken át munkanélküli volt. A peradatok szerint rokkantsági fokozata nem változott a műtét előtti állapothoz képest. Ezekből a körülményekből következik, hogy a felperes már 100%-os rokkantan került kórházba, tehát nem a műtéttel összefüggésben nem tudott munkát vállalni. Kialakult állapota végállapot, amely valamennyi ilyen jellegű műtét velejárója. Az I. rendű alperestől jó erőnléti állapotban került ki, ápolásra nem szorul, tehát gyógyászati segédeszközökkel kapcsolatos igénye is alaptalan. Utaltak továbbá a Ptk. 340. § (1) bekezdésére is azzal összefüggésben, hogy a felperes nem járult hozzá a háziorvosa megkereséséhez, és nem engedte pszichés panaszainak részletes kivizsgálását sem.

Az elsőfokú bíróság ítéletével egyetemlegesen kötelezte az I-II. rendű alpereseket 3.000.000 forint nem vagyoni kár, és ennek 1994. október 10-étől a kifizetésig járó késedelmi kamata, továbbá 10.000 forint havi járadék és ennek 1994. december 11-étől a kifizetésig számított késedelmi kamata megfizetésére. Kötelezte továbbá az I-

II. rendű alpereseket, hogy 6.671.006 forintot és ennek 2000. augusztus 1-jétől számított késedelmi kamatát, valamint 2006. november 1-jétől havi 56.939 forint keresetpótló járadékot egyetemlegesen fizessenek meg. Az ítéletnek a járadék jövőben esedékes részét előzetesen végrehajthatónak nyilvánította; azt meghaladó keresetet elutasította. Kötelezte a felperest 60.000-60.000 forint részperkötségnek az I-II. rendű alperes javára történő megfizetésére. A felperes kirendelt pártfogó ügyvédjének díját 50.000 forint + áfa összegben határozta meg, és annak megfizetésére az I-II. rendű alpereseket egyetemlegesen kötelezte. Az I-II. rendű alpereseket kötelezte az állam által előlegezett 210.099 forint szakértői díj viselésére, megállapítva, hogy az I-II. rendű alperesek illetékmentességére és a felperes költségmentességére figyelemmel a le nem rótt kereseti illetéket az állam viseli. Jogi indokolásában a Ptk. 355. § (1) bekezdésének felhívásával kifejtette, hogy a felperesnél bekövetkezett állapotrosszabbodás az alperesi mulasztásokkal áll okozati összefüggésben. A felperesnek a szakértői véleményekkel is alátámasztott életminősége abban az életkorban változott meg, amikor még lehetősége lett volna mind a munka, mind a magánélet tekintetében a hasonló korú egészséges személy életvitelének folytatására. Annak az alperesi védekezésnek, hogy mindenképpen műtéti beavatkozásra került volna sor, a közbenső ítéletre figyelemmel, nem tulajdonított jelentőséget. A felperes terhére értékelte viszont azt a körülményt, hogy elzárkózott pszichés állapotának megvizsgálásától, így azt nem lehetett megállapítani, hogy ez az állapot mennyiben hat közre a felperes életvitelének megváltozásában. A nem vagyoni kártérítés összegét a káresemény idején érvényesült élet- és árviszonyokra és a hasonló perekben folytatott gyakorlatra figyelemmel 3.000.000 forintban állapította meg. Az ápolási és gondozási díj címén a Ptk. 359. § (1) bekezdése szerinti általános kártérítés címén két hónapra havi 5.000-5.000 forint járadékot ítelt meg. A gyógyászati segédeszközök beszerzése többletköltséggel nem jár, a sztóma-terápia folytatásához a felperes részéről megjelölt speciális kendő szükségességét a peradatok nem támasztották alá, ezért e vonatkozásban elutasította a keresetet. A keresetvesztés körében kiemelte, hogy a műtétet megelőző munkanélküliség nem zárja ki a keresetvesztéséget pótló járadék megállapítását (BH2001. 19.). Nem fogadta el a szakértői vélemény, illetve a kiegészítő szakvélemény azon megállapítását, hogy a felperes munkaképesség csökkenése már a műtétet megelőzően is 67%-os lehetett, mivel ilyen vizsgálat elvégzésére adat nincs, az OOSZI véleménye szerint 1994. június 1-jétől is csak II. csoportú rokkantság véleményezhető. E bizonyítékokból levonható következtetés szerint a műtétet megelőző és az azt követő egészségi állapot nem volt azonos. Az általános élettapasztalat alapján a tanár foglalkozású felperes a rendszeres sztóma-kezelés folytán eredeti munkakörét nem képes betölteni. A közalkalmazotti bértábla adatai és a felperes nyugdíja közötti különbséget 6.671.006 forintban, a jövőbeli járadékot 56.939 forintban állapította meg. A költségekről a Pp. 81. § (1) bekezdése szerint a pernyertesség-pervesztesség arányára figyelemmel határozott, míg az előzetes végrehajthatóságot a Pp. 231. § a) pontja alapján mondta ki.

A felperes az elsőfokú bíróság ítéletének kijavítását kérte amiatt, hogy fenntartott keresetében pontatlanul jelölte meg az elérhető keresetvesztéséget, mert a 2006.

évre eső 114.600 forintos elérhető jövedelmet 1.22-vel kellett volna megszorozni, így a lejárt járadék helyesen 6.671.006 forint helyett 6.865.414 forint, a jövőbeli 56.939 forint helyett 76.404 forint. Az elsőfokú bíróság a kérelmet 40. sorszámú végzésével elutasította, mivel a beadványban foglaltakat keresetfelemelésnek tekintette.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen valamennyi peres fél fellebbezett.

A felperes kijavítás iránti kérelmét fellebbezési kérelemként fenntartotta. Kérte továbbá a Ptk. 356. § (3) bekezdésében foglaltakra figyelemmel a nem vagyoni kártérítés címén megítélt összeg 5.000.000 forintra való felemelését. Vitatta, hogy a terhére lehetne értékelni a pszichiátriai vizsgálatról való elzárkózását; mert a végrehajtott műtét következtében a colitis ulcerosa-ban szenvedő beteg pszichés státuszának az életminőség szempontjából nincs jelentősége. Az ápolási és gondozási díjra rászorultság - a végállapot miatt - nem szűnt meg 60 napon belül, és az általa érvényesített havi 10.000 forint nem tekinthető eltúlzottnak. Ezen indokokra tekintettel a keresetben foglaltak szerint 2.328.000 forint lejárt és a jövőre nézve havi 22.000 forint járadék megítélését kérte. Fellebbezéséhez csatolta a Medicina Könyvkiadó a hasi sztomák ellátásáról szóló 1997-ben megjelent kivonatát.

Az I. rendű alperes fellebbezésében sérelmezte mind a vagyoni, mind a nem vagyoni kártérítés körében a káresemény időponti ár- és értékviszonyok figyelmen kívül hagyását, illetőleg annak bizonyítatlanságát, hogy a felperest keresetveszteség érte. Fenntartotta eddigi védekezéseit a felperes korábbi egészségi állapotával kapcsolatban, hangsúlyozva, hogy a felperes 1989. augusztus 15-éig fennállt munkaviszonya közös megegyezéssel szűnt meg. Arra sincs bizonyíték, hogy a felperest a műtét akadályozta volna tanári munkakör betöltésében. Hangsúlyozta: a NYUFIG határozatának és az orvosszakértői véleménynek az együttes értelmezése szerint a fekélyes vastagbélgyulladásban szenvedő betegek munkaképesség csökkenése 50-67%-os. Kérte továbbá a károsult közrehatásának nyomatékos értékelését.

A II. rendű alperes is a keresetveszteség, valamint a keresetpótló járadék iránti kárigény elutasítását és a nem vagyoni kártérítés mérséklését indítványozta. Álláspontja szerint a ... Polgármesteri Hivatal Szociális Szolgáltató Iroda nevelőtanári állásra vonatkozó értesítését a dokumentációban nem lették fel, ezért iratellenes az a megállapítás, hogy a felperest nevelőtanári munkakörben foglalkoztatták volna. A II. rendű alperes a NYUFIG határozatára, és az orvosszakértői véleményre utalva az I. rendű alperessel azonosan értékelte a felperesnek a káreseményt megelőző egészségi állapotát. Hangsúlyozta, hogy a felperes a műtétet megelőzően öt évig munkanélküli volt a műtét előtt fennállott fekélyes vastagbélgyulladás, illetőleg pszichés elváltozás következtében. A nem vagyoni kártérítés összege eltúlzottnak magas, mert a megítélt 3.000.000 forintból 1994-ben minimum 50 m²-es öröklakást lehetett venni. A felperes nem bizonyította,

hogy megelőzően párkapcsolata lett volna, sem házasságban, sem életközösségben nem élt, tehát ebből eredő kára sem áll fenn.

A fellebbezési eljárásban változás következett be a felek személyében: az I. rendű alperes megszűnt, jogutódja a II. rendű alperes lett, így a jelen pernek valójában egy alperese van.

Az (I-II. rendű) alperes fellebbezése nagyobb részben alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást a jogvita elbírálásához szükséges mértékben feltárta. A Fővárosi Ítéltábla a felperes fellebbezésében foglaltakra tekintettel - részbizonyítás keretében - meghallgatta a perben szakvéleményt nyilvánító igazságügyi szakértőt és szakkonzulensét, a felperes kialakult állapotával kapcsolatos életvezetési nehézségek, illetve az ápolás szükségességének tisztázása érdekében. A szakértő, illetve a szakkonzulens úgy nyilatkozott, hogy a beteget megtanítják a híg béltartalom felfogására szolgáló úgynevezett sztomazsák egyedül, álló helyzetben való kiürítésére, de nem zárható ki, hogy az úgynevezett alaplap cseréjét fekvő és csak segítséggel képes elvégezni. Nem cáfolható az a felperesi személyes előadás, miszerint az általa használt típusú alaplap extrém előrehajlaskor megtörhet és a sztomazsák lepattanhat róla.

A Fővárosi Ítéltábla a szakértői véleményeket elfogadta, és az így kiegészített tényállást tekintette érdemi döntése alapjának.

A felperest megillető egyes kártérítési igények elbírálásánál az I-II. rendű alpereseknek a közbenső ítéletben meghatározott kártérítő felelőssége köréből kell kiindulni. Mindezek folytán a felperes 1994. október 10-én végrehajtott műtétjét követő állapotát nem az egészséges emberéhez, hanem az 1994. szeptember 6-án - a II. rendű alpereshez átszállításkor - észlelhető státuszhoz kellett viszonyítani. A felperesnek - évek óta húzódó, egyre inkább előrehaladó - és 1994 nyarán már folyamatos kórházi kezelést igénylő vastagbélfekélye folytán már akkor is rokkantnak volt véleményezhető (13. sorszámú szakvélemény 4. oldal). A Fővárosi Ítéltábla utal arra, hogy a felperesnek az 1994. szeptember 6-a előtti státuszára vonatkozó orvosi adatok feltárása - a felperes elzárkózása folytán - teljes körűen nem volt lehetséges.

A Fővárosi Ítéltábla kiemeli, hogy a Nyugdíjbiztosítási Igazgatóság rokkantnyugdíjat megállapító határozatának indokolása szerint azért „kellett” (lehetett) a rokkantnyugdíjat 1994. június 1. napjától kezdődően megállapítani, mert „az igénylő rokkantsága az orvosi bizottság szakvéleménye szerint ebben az időpontban már fennáll, és a jogosultsághoz szükséges egyéb feltételekkel is rendelkezik” (18. sorszámú irat melléklete).

Az igazságügyi szakértői vélemény szerint a felpereséhez hasonló betegségben szenvedő személyek az OOSZI előtt 50-67%-os rokkantság megállapítására számíthatnak. E megállapítással nem áll ellentétben az az OOSZI álláspont, mely

szerint a felperes a műtétet követő állapotában - összszerkezeti szempontból - 100%-os rokkantnak, azonban a műtétet megelőző egészségi állapota folytán már 1994. június 1-jétől is II. csoportú rokkantnak volt véleményezhető (27. sorszámu irat 3. oldal 2. bekezdés, és 1. oldal alulról 3. bekezdés).

Tekintettel arra, hogy a felperes elzárkózott - a nagy valószínűséggel az alapbetegség talaján kialakult és arra hátrányosan visszaható - pszichés állapota vizsgálatától, továbbá nem adott felmentést házi orvosának az orvosi titoktartás alól, a bíróságnak a Pp. 206. § (1) bekezdése szerinti mérlegelési jogkörében - a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján - kellett megállapítania a felperes egészségi állapota rosszabbodásának a mértékét, és ehhez igazodóan azt a hátrányt, amelynek kiegyenlítéséhez más nemű előny - nem vagyoni kártérítés - kapcsolódhat [32/1992. (VI. 1) AB határozat]. A nem vagyoni kártérítés mértékének a megállapításánál nem hagyható figyelmen kívül a felperes műtétet megelőzően - kórházi ellátást igénylő - egészségi állapota.

A Fővárosi Ítéltábla mindezekre, valamint arra figyelemmel, hogy a szakértői vélemény szerint a felperesnél fizikális státusza alapján jelenleg is 67%-os munkaképességcsökkenés véleményezhető, megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a helytállóan felsorolt, körülményeket - különösen az 1994. évi ár- és értékviszonyokat - eltúlzottan értékelte, ezért a nem vagyoni kártérítés összegét 700.000 forintra leszállította.

Az ápolás-gondozás címén előterjesztett igény vonatkozásában a Fővárosi Ítéltábla egyetértett az elsőfokú bírósággal abban, hogy a felperes ápolásra csak - mintegy két hónapig - közvetlenül a műtét utáni időszakban szorult. A Fővárosi Ítéltábla azonban a részbizonyítás eredményéhez képest megállapította, hogy a felperes az alaplap cseréhez időszakonként más személy jelenlétét és segítségét igényli. A kiegészített szakvélemény (Pf/6 és Pf/9. sorszámu tárgyalási jegyzőkönyvek), valamint a felperes édesanyjának vallomása (4. sorszámu jegyzőkönyv 3. oldal) alapján a Fővárosi Ítéltábla a felperes javára gondozás címén 1994. december 10-étől kezdve - a fennmaradt 2/3 hónapra -, valamint 1995-re havi 3.000, 1996-98-ig három éven át havi 3.500, 1999-2001-ig terjedő három éven át havi 4.000, ezt követően a 2004. évvel bezáróan havi 4.500, 2005 január 1-étől pedig folyamatosan havi 5.000 forintot látott a felperes szükségleteivel és az alperesi felelősséggel okozati összefüggésben állónak. Ehhez képest az alperest a lejárt járadék és annak középarányos időtől számított kamata egyösszegű megfizetésére kötelezte.

Teljes mértékben megalapozott ugyanakkor az az alperesi álláspont, hogy a felperes keresetvesztés címén az I-II. rendű alperesektől nem igényelhet kártérítést.

A Ptk. 356. § (1) bekezdése kimondja, hogy akinek munkaképessége baleset folytán csökkent, csak akkor követelhet járadékot, ha a baleset utáni keresete

(jövedelme) a baleset előtti keresetét - neki fel nem róható okból - nem éri el. Vizsgálni kellett tehát a felperes káreset előtti jövedelmi viszonyait.

Helytállóan foglalt állást úgy az elsőfokú bíróság, hogy a káreset előtti munkanélküliség nem zárja ki a keresetveszteség megítélését. Az adott esetben ugyanakkor nyomatékosan értékelni kell, hogy a felperes a műtétet megelőzően mintegy öt éven át nem dolgozott. Az átképzésre hivatkozás azért nem állja meg a helyét, mert azt a hasonló helyzetbe került orosz-tanárok többnyire munka mellett rövid idő alatt fejezték be. Ebből a körülményből is arra lehet következtetni, hogy a felperest a már kialakult természetes okú betegsége akadályozta a munkavégzésben.

A Fővárosi Ítéltábla bizonyítottan tekintette, miszerint a ... Polgármesteri Hivatal Szociális Szolgáltató Iroda 1994. augusztus 14-én levelet intézett a felpereshez, hogy egy kerületi gyermekotthoni nevelőtanári és gyermekfelügyelői állás elnyerése ügyében jelentkezzen az igazgatónál (F/3/4. sorszámú irat), annak ellenére, hogy a feladó azt a perben nem lelte fel. Peradat, hogy a felperes már a káreseményt megelőzően, 1994. augusztus 12-én válaszolt a megkeresésre, miszerint kórházi tartózkodása miatt egyelőre nem tud jelentkezni.

Mindezekből következik, hogy a keresetveszteség nem az alperesi magatartással van okozati összefüggésben, ezért jövedelempótló járadék megállapítására nem volt jogi lehetőség.

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése szerint - a rendelkező részben foglaltaknak megfelelően - részben megváltoztatta.

A megváltoztatás érintette az elsőfokú bíróság által megítélt perköltségre vonatkozó rendelkezést is: a Fővárosi Ítéltábla ezért az alperest megillető perköltséget felemelte, az alperest terhelő részperköltség megállapítását pedig mellőzte [Pp. 78. § (1), 79. § (1) bekezdés, 8/2002. (III. 30.) IM rendelet 1. § (1), 2. §, 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 4/A. §].

Az eredménytelenül fellebbező felperest a Pp. 239. §-a alapján irányadó Pp. 78. §(1) és 79. § (1) bekezdései szerint perköltség viselésére kötelezte. Az alperesi jogi képviselő munkadíját - a kereset benyújtásának időpontjára tekintettel - a 8/2002. (III. 30.) IM rendelet 1. § (1) bekezdése és 2. §-a szerint állapította meg, a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 4/A. §-a szerint áfa-val növelt összegben.

A Fővárosi Ítéltábla a pártfogó ügyvéd első- és másodfokú díját a 7/2002. (III. 30.) IM rendelet 5. § (1) bekezdés b) pontja és 5. § (2) bekezdése szerint állapította meg, és intézkedett annak kiutalásáról.

A felperes személyes költségmentessége és az I-II. rendű alperesek személyes illetékmentessége folytán le nem rótt illetéket az állam viseli a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése és 14. §-a értelmében.

Budapest, 2007. szeptember 26.

Dr. Sághy Mária s.k.
a tanács elnöke

Dr. Fülöp Györgyi s.k.
előadó bíró

Lévainé dr. Szakács Mária s.k.
bíró

Fővárosi Ítéltábla
7.Pf.21.762/2006/11.

A Fővárosi Ítéltábla dr. Rózsa Attila pártfogó ügyvéd által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek - a korábban dr. Tallos Erzsébet ügyvéd, majd dr. Kiss Tibor Zoltán ügyvéd által képviselt I.rendű alperes jogutódjaként az I.rendű alperes neve (I. rendű alperes címe) I. rendű, valamint a dr. Szentimrey Mária ügyvéd és dr. Kiss Tibor Zoltán ügyvéd által képviselt - névváltozás folytán - II.rendű alperes neve (II. rendű alperes címe) II. rendű alperesek ellen kártérítés iránt a Fővárosi Bíróságon 6.P.28.427/2004. szám alatt indított és a Fővárosi Ítéltábla 7.Pf.21.762/2006/10. számú ítéletével befejezett perében - kijavítás tárgyában - meghozta a következő

végzést:

A Fővárosi Ítéltábla a 7.Pf.21.762/2006/10. számú ítélet rendelkező részének nyolcadik bekezdését akként javítja ki, hogy dr. Rózsa Attila első- és másodfokú pártfogó ügyvédi díja együttesen 21.600 (Huszonegyezer-hatszáz) forint, melyből 3.600 (Háromezer-hatszáz) forint az áfa.

Ez ellen a végzés ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A Fővárosi Ítéltábla a 7.Pf.21.762/2006/10. számú ítéletében a pártfogó ügyvéd első- és másodfokú díjának meghatározásánál - számítási hiba folytán - az általános forgalmi adó összegét tévesen állapította meg.

A Pp. 239. §-a értelmében a fellebbezési eljárásban is irányadó Pp. 224. § (1) bekezdése szerint a bíróság névcsere, hibás névírás, szám- vagy számítási hiba vagy más hasonló elírás esetén a határozat kijavítását végzéssel bármikor hivatalból is elrendelheti.

A Fővárosi Ítéltábla ezért a számítási hibát a rendelkező rész szerint kijavította.

Budapest, 2007. október 25.

Dr. Sággy Mária s.k.
a tanács elnöke

Dr. Fülöp Györgyi s.k.
előadó bíró

Lévainé dr. Szakács Mária s.k.
bíró